

SLADKÝ ŽIVOT

A romantic couple is shown in a close embrace, about to kiss. The woman has long brown hair and is wearing a black top with a white polka-dot collar and large, ornate earrings. The man has dark hair and is wearing a brown leather jacket over a black shirt with a white cufflink. They are standing in a snowy environment with a blue sky and falling snow. In the background, a stone building with windows is visible. The overall mood is romantic and festive.

Marcella Bellová
Jak odolat
pokušení...

MARCELLA BELLOVÁ

JAK ODOLAT
POKUŠENÍ...

PŘEKLAD

HILDA HANSALOVÁ

Milá čtenářko,

svět se mění nenápadně... Pokud jste jedna z mých věrných, které čtou mé knihy už celé roky a uvědomíte si to, budete se mnou určitě souhlasit. Napadlo mě to, když jsem tak uvažoval nad příběhy, které jsem pro Vás vybral tento měsíc. Dokážete si představit, že by před dvaceti roky byla hrdinkou mého příběhu černá židovka plánující oslavy Chanuky (Marcella Bellová: Jak odolat pokušení...)? Nebo že by bratr hlavního hrdiny žil už léta ve šťastném svazku se svým manželem (Michelle Smartová: Poslední tři dny)? Ale, jak už jsem napsal: svět mění. A opravdu jsem zvědavý, čeho se ještě dočkáme. Dorůstají nové generace čtenářek, které chtějí číst o svém světě, ne o světě svých maminek a babiček... A tak to má být! S tím „dřívějším“ světem z mých knih a tím jejich bude ale vždy představovat spojení to, že to nakonec dobře dopadne..., a láska!

A to je vlastně nejpěknější a nejdůležitější myšlenka tohoto mého malého novoročního poselství, jestli to tak můžu nazvat. Svět se mění, láska zůstává.

Tak si ji užijme!

S láskou

Váš Harlequin

Marcella Bellová

**JAK ODOLAT
POKUŠENÍ...**

Amsterdam • Atény • Bombaj • Budapešť • Hamburk
Londýn • Madrid • Milán • New York • Paříž
Rio de Janeiro • Stockholm • Sydney
Tokio • Toronto • Varšava

Název originálu:
Snowbound in Her Boss's Bed

První vydání:
Mills & Boon, an imprint of HarperCollinsPublishers, 2022

Překlad:
Hilda Hansalová

Odpovědný redaktor:
Jiří Chodil

© 2022 by Marcella Bell
© For the Czech Republic edition by HarperCollins Polska sp. z o.o.,
Warszawa 2024
Tato kniha je vydána na základě licence Harlequin Books S.A.

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci části díla
v jakékoliv podobě.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost se
skutečnými osobami, žijícími či zesnulými, je čistě náhodná.

Harlequin a Harlequin Sladký život DUO jsou ochranné známky,
jejichž vlastníkem je Harlequin Enterprises Limited a které byly
použity na základě jeho licence.

HarperCollins Polska je ochranná známka, jejímž vlastníkem je
HarperCollins Publishers, LLC. Název ani známku není možno
použít bez souhlasu vlastníka.

Ilustrace na obálce byla použita po dohodě s Harlequin Books S.A.
Všechna práva vyhrazena.

Elektronické formáty: Katarzyna Rek

HarperCollins Polska sp. z o.o.
ul. Domaniewska 34A, 02-672 Warszawa

ISBN: 978-83-8342-105-6 (EPUB)

ISBN: 978-83-8342-106-3 (MOBI)

ISBN: 978-83-8342-107-0 (PDF)

PRVNÍ KAPITOLA

Miriam Howardová se podívala z okénka letadla dolů na zem a zadržela dech. Tak velké sídlo ještě v životě neviděla, a to bylo co říct, protože žila v Los Angeles. Kde jinde by mohla vidět víc honosných sídel než v Kalifornii?

A nikdy ještě neviděla tak obrovskou souvislou plochu lesů – oceán lesů.

Bylo to působivé, ale i zneklidňující.

Když se včera dozvěděla, že druhý den dopoledne poletí do Aspenu, předpokládala, že přistanou na malém soukromém letišti, které se nebude moc lišit od letiště, z něhož před několika hodinami odlétali.

Přistávací dráha nebyla moc dlouhá a zcela jistě byla neveřejná, ale nezdálo se, že pilot na ní přistane. Letěl na konec rozlehlého pozemku, který bezpochyby patřil k usedlosti.

Když letadlo klesalo do páně Silverova proslulého a přísně střeženého coloradského panství, Miri si v duchu položila otázku, jestli v životě poznala někoho, kdo má opravdu hodně peněz, někoho, kdo má víc než hodně peněz.

Neznala, ale za chvíli ho pozná a mohla si proto na otázku odpovědět: *Ano, pana Silvera.*

Ještě včera odpoledne by ji ve snu nenapadlo, že poletí do Aspenu.

A nyní seděla v soukromém letadle, které během několika minut přistane uprostřed coloradských lesů.

Protože si to pan Silver přál. A protože si to pan Silver přál, nemohla to odmítnout.

Raději nemyslela na to, proč se jí nečekaný výlet do Colorada tak nehodil.

Plány, jak trávit večery, si nedělala už dva týdny, přesněji ode dne, kdy se stala vedoucí koordinátorkou společenských akcí v losangeleské Nadaci židovské komunity – nadaci, v jejímž představenstvu pan Silver zastával významné, ne-li nejvýznamnější, místo.

Bylo nepravděpodobné, že by byl ochotný dbát na přání a potřeby svých podřízených.

Miri k jeho podřízeným patřila.

Nebyl její přímý nadřízený, nemusela mu podávat každý den hlášení o své pracovní činnosti, ale byl šéf šéfů, a když se to tak vzalo, nejen ona, ale všichni zaměstnanci nadace podléhali jeho blahovůli.

Kohokoliv z nich mohl kdykoliv vyhodit.

A co Miri považovala za obzvláště nepříjemné, musela s ním jako vedoucí koordinátorka akcí úzce spolupracovat a podřízovat se všem jeho přáním a požadavkům, které nějak souvisely s pořádáním každoročního charitativního večera.

Když řekl, skoč, musela skočit nejen proto, že to požadoval, ale i proto, že to měla v náplni práce.

Během včerejšího velmi krátkého telefonického rozhovoru ji upozornil, že jeho čas je velmi vzácný a že ho s ní nehodlá ztrácet víc, než je nezbytně nutné.

Nezáleželo samozřejmě na tom, jestli já chci ztrácet svůj čas s ním, brblala v duchu.

Ale byl významný člen správní rady a byl tím,

s nímž musela úzce spolupracovat a byl tím, kdo musel odsouhlasit všechny její návrhy.

A to byl důvod, proč se musela dostavit do jeho horské tvrze.

Velkým rezidencím se občas s trochou nadsázky říkalo tvrze, ale v tomto případě to bylo na místě.

V tomto případě název horská tvrz dokonce trochu pokulhával za realitou.

Spíš by bylo na místě říct *monstrózní tvrz* nebo *gigantická tvrz*.

Jak mohla být taková stavba pro někoho místem, kde bydlí a žije?

V tak obrovském domě by se členové rodiny celé týdny možná ani nemuseli potkat.

Její rodina byla velká a všichni se často scházeli v rodičovském domě, ale čtyři pokoje jim bohatě stačily.

Miri už s rodiči nebydlela, ale prázdnost po ní nezůstalo. Sourozenci jí na svět přiváděli neteře a synovce, kteří byli šťastní, že můžou zabrat pokoj, který se po ní uvolnil.

Protože žila sama, vešla se pohodlně do miniaturního jednopokojového bytu. Měla malou kuchyňku, sprchový kout a pokoj, kde byla velká postel a minimum nábytku.

A co když tady žil sám?

Miri tu hroznou představu honem z mysli vypudila.

Docela si však dovedla představit, jak se dlouhými chodbami prohánějí duchové.

Pokud člověka obklopuje soudržná a spokojená rodina, čerpá z ní potřebnou sílu k překonání úskalí a nástrah, které mu život připravil.

A platilo to jak v hlubokých lesích Colorada, tak v betonové džungli v Los Angeles.

JAK ODOLAT POKUŠENÍ...

Jeho pozoruhodný životní úspěch byl důkazem, že on úskalí života překonal bez potíží, takže určitě žil uprostřed svých blízkých, kteří mu byli v životě oporou.

Byla ráda, že přivezla koblihy.

Přivstala si, aby se cestou na letiště mohla zastavit v pekařství na Highland Park pro koblihy, o nichž všichni básnili.

Za normálních okolností by s sebou nevozila na krátké jednání s miliardářem krabici s koblihami, protože vytržené ze souvislostí by to nejen bylo nepatřičné, ale mohl to považovat za servilní.

Nemyslela si, že udělá na Benjamina Silvera dojem sladkostmi, ale myslela si, že by je možná s povděkem přijali členové jeho rodiny. Doufala, že se tam budou nějaký vyskytovat.

Jejich schůzka se bude konat v první den Chanuky a každý, kdo tam bude, určitě ocení čerstvé koblihy, jeden ze symbolů svátků. Byl to poněkud úsměvný pokus, kterým chtěla ve své nové funkci prolomit ledu, a nemusela uspět.

Dokonce riskovala, že přijde o místo.

Ve funkci byla teprve dva týdny. Bylo velmi důležité, aby si ji udržela. Musela platit nájemné.

Byla pod velkým tlakem. Přijímací řízení se odehrávalo ve velmi soutěživém ovzduší, přičemž nepatřila ani k nejzkušenějším kandidátům ani k favoritům.

Ale byla velmi odhodlaná uspět a měla víc titulů a osvědčení než ostatní uchazeči. Neměla zkušenosti, ucházela se poprvé o tak významnou pracovní pozici, takže její slib, že udělá to, co ostatní uchazeči považovali za neuskutečnitelné, musel znít troufale.

Prohlásila, že organizaci letošního výročního

galavečera zvládne, i když jsou jen dva měsíce. Kdyby se jí to nepodařilo, všechna námaha, kterou vynaložila, aby místo získala, by přišla vniveč. Následovala by výpověď a zničená profesní pověst.

Zřejmě její sebedůvěra a suverénní tvrzení, že splní všechno, co slíbila, na přijímací komisi zapůsobily.

A tak ji vzali za slovo a přijali ji, zatím dočasně, na místo vedoucí koordinátorky společenských akcí. Podmínkou bylo, že uspořádá galavečer, díky němuž komunita zapomene, že bývalá výkonná ředitelka nadace a bývalá vedoucí koordinátorka akcí musely odejít, když se zjistilo, že měly dlouholetý milostný poměr.

Skandál u příznivců a mecenášů nadaci poškodil, a ještě se z něj nevzpamatovala.

Napravit pošramocenou pověst a obnovit důvěru v ní mohlo jen něco skutečně přesvědčivého a výjimečného.

Miri slíbila, že přesně takový galavečer zorganizuje.

Potřebovala mít pana Silvera na své straně a musela získat jeho veškerou podporu.

Potřebovala, aby podpořil její plány a souhlasil s jejími návrhy.

Bohužel neměla představu, jak jednat s miliardárem, s nímž se jí podařilo poprvé promluvit teprve včera odpoledne. V uplynulých dvou týdnech ho každý den volala několikrát a posílala mu stovky mailů.

A bohužel, když konečně zvedl telefon, jejich rozhovor ji mírně řečeno rozladil.

„*Nemám čas zvedat telefon. Telefonické rozhovory stejně nic neřeší,*“ řekl.

Měl hluboký a příjemný hlas, každé jeho slovo mělo váhu peněz.

Miri potlačila povzdech. Tak to měla problém, protože mluvit s ním rozhodně musela. Organizace slavnostního večera vyžadovala úzkou spolupráci se členem správní rady, který měl galavečer na starosti, a tím byl pan Silver. Potřebovala, aby s ní spolupracoval.

On přitom pobýval někde poblíž Aspenu v Coloradu a ona pracuje v Los Angeles...

„Můžu té záležitosti věnovat dvě hodiny,“ pokračoval, „to znamená, že všechno potřebné musíme během té doby projednat. Nechci vést dlouhé telefonické rozhovory nebo si vyměňovat tisíce mailů.“

Hlas měl příjemný, ale neodpustil si, aby se nezmínil o mailech, kterými ho bombardovala.

„Přiletíte sem zítra dopoledne. Během několika hodin vyřídíme, co vyřídít musíme, a pak zase odletíte domů. Budu vám věnovat nezbytný čas a doufám, že o vás pak až do slavnostního večera neuslyším.“

Den, kdy se měli setkat, byl první den Chanuky. Nejen že nebyl pro okamžitou schůzku důvod, ale už měla plány na celý den. Tradičně se scházela dopoledne s bývalými spolužáky a večer s nejbližším přáteli, aby svátek slavili.

Nevídali se poslední dobou příliš často. Nechtěla kvůli práci přijít o příležitost strávit s nimi večer a oslavit s nimi začátek Chanuky.

Kromě toho bude v tomto období roku hodně náročné obstarat letenky a objednat taxi.

Vůbec se jí to nehodilo.

Naštěstí neviděl, jak se Miri tváří, když říkala: „Jsem moc ráda, že můžu letět do Aspenu, pane Silvere. Okamžitě si všechno potřebné k cestě vyřídím.“

Slyšela, že se zasmál.

„To je sice milé, ale tak jednoduché to bohužel

není. Víte, jak dlouho by vám trvalo, než byste se dostala na letiště? A to nemluvím o tom, že v tomto období roku je téměř nemožné koupit letenku. Už jsem vám řekl, že mám na vás jednom dvě hodiny? Tolik času byste potřebovala jen na cestu autem z letiště v Aspenu ke mně domů. Ne. Poletíte mým letadlem. Víte, kde mám v L.A. letiště? Jestli ne, poznamenejte si to.“

„Ale mně to opravdu nedělá žádné potíže, pane,“ řekla Miri.

Představa, že poletí malým soukromým letadlem se jí ani trochu nezamlouvala.

„Let z L.A. do Aspenu nemůže být dlouhý a nevádí mi, že poletím v noci,“ dodala.

Miri nesnášela pocit, že je na někom závislá nebo někomu zavázaná za něco, o co nežádala.

„Říkal jsem vám přece, že máme málo času,“ řekl. V jeho hlase zaslechla podrážděný tón.

Nebyl to jen on, kdo byl podrážděný.

„Malá soukromá letadla mnohem častěji padají,“ řekla suše. „Kdybych umřela, zdrželo by vás to mnohem víc, než kdybych jela z letiště do vašeho sídla taxíkem.“

Bylo chvíli ticho.

Být na jeho místě, dala bych si výpověď.

V žádném případě nechtěla vzbudit dojem, že je těžké s ní vyjít nebo, bože chraň, že je drzá.

Obojí by bylo pro černou ženu ve vysoké funkci v neziskové organizaci smrtící.

Ale pan Silver ji překvapil.

Zasmál se.

Hlas měl odměřený, ale smích měl hezký. Zasmál se jako člověk, který chodí nakupovat do samošky a platí za parkování.

Jako by věděl, že vtipkovala, řekl: „*Jestli se bojíte létat letadlem, můžu vám dát k dispozici helikoptéru...*“

„Helikoptéru nemusím, děkuju,“ rychle řekla. Otřásla se při představě, že sedí v něčem tak vratkém a hlučném a zároveň se jí ulevilo, že jí nejspíš výpověď nehrozí.

Nicméně byl nejvyšší čas, aby jejich rozhovoru skončil, než mu řekne něco, čím by ho popudila.

„Ráno budu na letišti.“

„*Skvěle. Uvidíme se zítra. A nemějte strach, slibuju, že se vrátíte do Los Angeles ještě před soumrakem a nepřijdete o rodinnou oslavu Chanuky. Déle než dvě hodiny se tady nezdržíte.*“

Zavěsil, aniž by se rozloučil. Když telefon zaklapl, Miriam vydechla úlevou.

Mohla mu říct, že tohle problém není, protože se svou rodinou už nikdy nebude slavit svátky, a přátelům nebude vadit, když se opozdí. Ale neřekla to.

Není důvod, proč bych Benjaminu Silvera měla informovat o svých rodinných záležitostech. Stejně by ho to nezajímalo. Tím si byla jistá.

Jediné, o co bezesporu zájem mít bude, byl galavečer a také to, aby během dvou hodin probrali všechno, co je zapotřebí. A pokud to mají udělat, musela se na to připravit.

Mám toho ještě dost na práci, pomyslela si. Bude to dlouhá noc.

Stejně by neusnula, protože by pořád musela myslet na to, že ji čeká pracovní schůzka s šestým nejbohatším mužem na světě.

Nebude to trvat déle než dvě hodiny, pak se vrátím domů. Aspoň upevním svou pozici v nadaci.

Letadlo přistávalo a Miri se užasle dívala z okénka luxusního soukromého letadla na překrásnou zimní krajinu. Pomyslela si, jestli její optimismus nebyl předčasný.

Vždyť vůbec netuším, jak bude naše pracovní schůzka probíhat.

DRUHÁ KAPITOLA

„Svetřík?“ řekl udiveně. „Vy si opravdu myslíte, že vzít si na sebe v listopadu do Colorada jen tenký svetr byl dobrý nápad?“

Všude už ležel sníh. Byla to sice jen tenká vrstva sněhu, ale byl to sníh!

Odfřkl si a zavřel oči, aby ji pořád nehltal pohledem.

V myšlenkách se vrátil k tomu, co měla na sobě, aby nemusel myslet na její postavu a tvář. Její vzhled ho uchvátil.

Byla krásná.

Byl listopad, byla v Coloradu na služební cestě a vzala si na sebe jen tenký kardigan, připomněl si, proč ho pohled na ni zprvu podráždil.

Slečna Howardová byla jejich nová zaměstnankyně.

Tohle bylo jejich první setkání a jejich první pracovní schůzka.

Je to moje podřízená. Reaguju na ni naprosto nevhodně.

Napadlo ho, jestli přijetím slečny Howardové na místo vedoucí koordinátorky společenských akcí nepřilila přijímací komise olej do ohně, kterým mohl výroční charitativní galavečer nadace být.

Vypadala neuvěřitelně mladě, její hnědá pleť zářila, jako by byla orosená. Určitě to nezpůsobil ostrý horský vzduch Colorada.

A určitě její vzhled nepřispěje k představě příznivců a sponzorů, jak má vypadat nová koordinátorka akcí, aby se neopakovaly sexuální aféry, které ohrozily jinak skvělou pověst nadace.

Slečna Howardová byla nejpřitažlivější žena, jakou kdy poznal.

Dokonce i v obyčejném a určitě nepřiliš drahém oblečení vynikly její tvary.

Honem se v myšlenkách zase vrátil ke kardiganu.

I když byla mladá, určitě nebyla žádný vyjukaný nováček. Zjistil to už včera odpoledne během jejich krátkého telefonického rozhovoru, a potvrdilo se mu to, když konečně promluvila. „Měla jsem dojem, že budeme pracovat někde vevnitř,“ procedila skrz zuby.

Není moc zkušená, usoudil, ale má kuráž.

Jestli byl někdo, kdo věděl, jak důležité je mít v dnešním světě odvalu a charakter, byl to on.

Jen díky tomu vybudoval svoje impérium.

Nějak se mu k ní nehodilo, že na služební cestu do hor zvolila jako vhodné oblečení kardigan.

Oblečení je věcí správné volby. Správná volba je její džob, pomyslel si.

Ale nahlas řekl: „Máme listopad. Jsme v horách.“ Ignoroval její přidrslou odpověď. Možná na něho chtěla zapůsobit.

Přimhouřila nádherné zlatohnědé oči, které byly v obdivuhodném kontrastu k její hnědé pokožce.

Takové oči v životě neviděl. Měly teplou barvu whisky, zornice byly orámované černo-zlatým proužkem.